

Infidelitats o Bogeria

Un relat de: [atram](#)

N'estava convençuda, sí. El seu marit l'enganyava. Amb una o, potser, segurament amb vàries. La prova era la clàssica: ell tornava sempre molt tard de treballar a la nit. Feia setmanes, potser mesos, que no feien l'amor. Tampoc mai no parlaven, tan sols discutien. Però ell intentava compensar la seva absència omplint-la de petits regals.

Ella havia perdut la gana, el son, els nervis. Ja no advertia què havia estat primer, si el seu desànim o l'absència del marit. De fet havia perdut la noció del temps. I sense esma, absent, amb prou feines posava a sopar i a dormir els seus fills cada vespre. Ho feia des del silenci, mecànicament, com una autòmat.

Ara, a més, estava segura que esperava un altre fill. Ho sentia dins seu. No havia tingut cap falta, i ni tan sols cap de les dues proves de l'embaràs que s'havia fet indicava encara res. Feia tot un dia que les tenia allà posades, una damunt la calaixera, presidint la sala, i l'altra vora el telèfon, esperant que aparegués el senyal positiu. Perquè ell ho veiés en arribar.

Feia moltes hores que era asseguda al sofà, fumant. Potser tot el dia. Havia caigut la nit i era a les fosques. La cara d'acer i els ulls inexpressius. La ràbia sense control la posseïa, els pensaments obsessius la torturaven. L'esperava amatent, amb calculada contenció, per a fer esclatar el terror i la ira de la gelosia, aquella nit, quan arribés. El faria fora de casa. No seria la primera vegada, però sí la definitiva.

Trucaren el timbre de la porta. Què estrany, li semblava que era ben tard, però no ho sabia confirmar. Mirà per l'espell. Una nena d'onze anys, amb cara entre espantada i innocent, era allà dreta. Ulls verds, cabells rossos i estirats. Era la seva filla gran. Què feia venint del carrer, en pijama, a aquelles hores? No l'havia deixat dormint feia estona al seu llit? Li obrí la porta d'una revolada.

Tot va ésser molt ràpid. De darrera la nena, ara color de cera, sorgiren dos homes de blanc, amb una xeringa. S'abalançaren sobre ella. Forcejà de manera sobrehumana per a alliberar-se'n, en va. Arrencà a cridar, posseïda, quan veié que darrera dels dos infermers encara apareixien el seu marit i el seu germà, mentre la seva filla arrencava a plorar observant l'escena. I la seva altra filla, més petita, d'ulls grossos i negres, sortia del llit tremolant per veure com, una vegada més, s'enduien a la seva mare al frenopàtic.